

Vismændene peger f.eks. også på udviklingen i antallet af overførselsindkomstmottagere, og de siger: Her er altså et problem, man bliver nødt til at forholde sig til. Men regeringen vil ikke forholde sig til det; man vil hellere søge skjul i pæne ord og dagens og vejens politik under indtryk af, at det hele jo går meget godt. Det er ærgerligt, og jeg synes, det er synd, at vi ikke kunne komme lidt videre i debatten her i dag.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jamen jeg siger jo netop, at vi skal se fremad, men det mener jeg bare ikke at man gør ved alene at foretage nogle fremskrivninger, der går ud på, at hvis alt går, som det plejer, så vil det om 10 år se sådan eller sådan ud, for det kan man da sagtens regne ud; det kræver altså ikke den store regnekunst.

Det, jeg prøvede at drage ind i debatten, var, hvordan dagligdagen om 12-15 år vil være for de måske 100.000 børnefamilier, der til den tid vil have fjernarbejde, altså arbejde på en hjemmearbejdsplads, for det er et helt andet samfund.

Hvad hvis de ikke skal bruge daginstitutioner mere? Og hvad hvis de bosætter sig i nærheden af deres forældre i stedet for at bosætte sig i nærheden af deres arbejde eller uddannelse, hvilket de jo kan gøre, fordi de kan bosætte sig hvor som helst? Hvad med boligstøtten? Hvad med alle disse ting?

Og det er selvfølgelig spændende at kigge ind i krystalkuglen for at se, hvad det er for et liv, vi vil leve i Danmark om 10-15 år, altså i år 2010 eller 2015, og det kan vi alle sammen sagtens slå op i diverse redegørelser, og det er helt i orden, men jeg mener bare ikke, at det fortæller forfærdelig ret meget om, hvilke prioriteringsbehov vi vil have til den tid, og hvilke krav der f.eks. vil blive stillet til den sociale sektor eller til hele vores velfærdssamfund. Det er det, der er min pointe.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil meget gerne takke fru Mimi Jakobsen for hendes besvarelse, og så vil jeg lige uddybe mit forrige indlæg, for jeg fik ikke rigtig tid til at kommentere det konkrete eksempel, som var afsættet for fru Mimi Jakobsens ordførerindlæg:

Jeg er helt enig i, at den omtalte tv-udsendelse om, hvordan Landbrugets EDB-Center sim-

pelt hen har nedlagt en stribe ganske almindelige edb-assistentstillinger og forlagt dem til Indien, gjorde et stort indtryk; men problemet er, at når vi nu ser det på tv, gør det dybt indtryk på os, men at vi faktisk igennem en årrække har vidst, at sådan er udviklingen. Det dér med hjemmearbejdspladser, og det dér med, at man i Indien kan dreje et lokalnummer for at tale med én på hovedvirksomheden et helt andet sted på kloden, har vi jo igennem nogle år vidst ville komme.

Og da er det igen, at det er lidt for sent at reagere på tingene, når de først er her; det er noget nemmere at forebygge, og dér forstår jeg at vi i virkeligheden er enige, fru Mimi Jakobsen og jeg, og det er jeg glad for. Det er bare ærgerligt, at vi ikke fik lejlighed til at dyrke lige præcis den del af diskussionen i dag, for det var faktisk sådan, jeg havde forstået oplægget fra Enhedslisten. Det er det, jeg ærgrer mig over.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg er helt enig i, at det ikke drejer sig om tv-udsendelsen som sådan, og at det er fuldstændig rigtigt, at det er sagt før – og i al beskedenhed vil jeg sige, at det faktisk stod i erhvervsredegørelsen både i 1993 og i 1994 og i 1995 – men det, jeg prøver at drage en parallel til, for ikke bare at foretage en globalisering, for det er jo ligegyldigt, hvor man er i verden, er også den revolution, der sker herhjemme, når det bliver ligegyldigt, hvor vi bor, fordi vi kan blive uddannet og passe vores arbejde og i det hele taget gebærde os helt andre steder, end vi gør i dag, og måske med et helt andet familielivsmønster, for det synes jeg hører med, når vi gerne vil kigge 10-15 år frem, og så er der altså nogle spændende prioriteringer. Men det kan vi måske snakke videre om en anden dag.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Så er vi tilbage til anden omgang af ordfører-rækken.

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal også gøre det kort her i anden omgang, og jeg vil bare sige, at vi er blevet bebrejdet, at vi har lagt op til en forholdsvis skarp debat, og nogle har ligesom antydnet, at det ville være rarere, hvis hele Folketinget under velfærdsdebatten kunne mødes i en form for enighed, og det kan man da godt, hvis man har det specielle behov, men det efterlader bare det reelle pro-